

“Nu, plej bone vi sciu tiom, kiom mi povas diri al vi – k’mprenu, m’ ne povas diri al vi ĉion, partoj restas granda mistero ...”

Li sidiĝis, rigardis la fajron dum kelkaj sekundoj, kaj tiam diris, “Ĝi k’menciĝas, mi s’pozas, ĉe – ĉe persono nomata – sed estas nekr’deble, ke v’ ne scias li’n nomon, ĉiu en nia mondo scias –“

“Kiu?”

“Nu – ne plaĉas al mi diri la nomon se mi povas eviti tion. Plaĉas al n’niu.”

“Kial ne?”

“Glutantaj gargojloj, ’Ari, ’omoj ankoraŭ times. Ve, estas malf’cile. K’mprenu, est’s sorĉist’, kiu ... malb’niĝ’s. Kiom eble plej. Eĉ pli. Maks’mume malb’niĝ’s. Lia nomo est’s...”

Hagrid glutis, sed elvenis neniuj vortoj.

“Ĉu vi povas skribi ĝin?” sugestis Hari.

“Ne – ne povas lit’rumi ĝin. Nu, en ordo – *Voldemorto*.” Hagrid tremis. “Ne igu min r’peti. Nu, tiu – tiu sorĉist’, antaŭ proksimume dudek jaroj, k’menc’s serĉi d’sĉiplojn. Kaj trov’s ilin – kelkaj tim’s, kelkaj nur d’zir’s jom d’ lia potenc’, ĉar li ja gajn’s potencon. Malbona epoko, ’Ari. Ne sci’s, kiun fidi, ne kuraĝ’s amikiĝi kun fremdaj sorĉistoj aŭ sorĉ’stinoj ... Teruraj aferoj okaz’s. Li kapt’s potencon. K’mpreneble, kelkaj kontraŭstar’s lin – kaj li mortig’s ilin. Terure. Unu el la solaj r’stantaj s’kuraj lokoj est’s Porkalo. S’pozas, ke Zomburd’ est’s la sola, kiun Vi-Scias-Kiu tim’s. Ne kuraĝ’s transpreni la lernejon, almenaŭ ne tiam.

“Nu, viaj g’paĉoj est’s tiel bonaj sorĉ’stino kaj sorĉist’, ki’l mi iam kon’s. Ĉefknabo kaj Ĉefknabino ĉe Porkalo, siatempe! Mi s’pozas, ke l’ mistero estas, kial Vi-Scias-Kiu n’niam prov’s varbi ilin antaŭe... verŝajne sci’s, ke ili est’s tro proksimaj al Zomburd’ por voli rilati kun la Mava^[5] Povo.

“Eble li s’poz’s, ke li pov’s persvadi ilin... eble li nur d’zir’s forigi ilin. Oni scias nur, ke li aper’s en la vilaĝo kie vi loĝ’s, antaŭ dek jaroj je la ‘Alovino^[6]. V’ est’s nur unujara. Li ven’s al via domo kaj – kaj –“

Hagrid subite elprenis tre malpuran, makulitan viŝtukon kaj blovpurigis al si la nazon kun bruo simila al nebulkorno.

“Pardonon,” li diris. “Sed tiel malgaje estas – mi kon’s viajn gepaĉojn, kaj pli bonajn ’omojn oni ne pov’s trovi – nu –“

“Vi-Scias-Kiu mortig’s ilin. Kaj tiam – jen la vera mistero de l’ afero – li prov’s mortigi ankaŭ vin. Vol’s netigi l’aferon, mi s’pozas, aŭ eble tiam nur plaĉ’s al li murdi. Sed li ne sukces’s. Ĉu vi scivol’s, ki’l vi r’cev’s tiun signon sur la frunt’? N’ est’s ordinara tranĉo. Tion oni r’cevas je tuŝ’ de forta, fia malbeno – detru’s viajn g’paĉojn, eĉ vian ’ejmon – sed ĝi ne